

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.082/2025/9.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a személyesen eljáró **Felperes1** (Cím2) felperesnek – a Hajdú Ügyvédi Iroda (cím4, ügyintéző: dr. Hajdú Zoltán ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (Cím1) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei tárgyában indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 33.M.70.396/2024/7. sorszámú ítélete ellen az alperes által 8. sorszámon, a felperes által 6. és 14. sorszámon benyújtott fellebbezések folytán – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a felperes keresetét elutasítja. Az alperes elsőfokú perköltségét 470.000 (négy százhetven ezer) forint + áfa összegre felemeli, az elsőfokú eljárás illetékét 129.701 (százhuszonkilencezer-hétszázegy) forintban határozza meg.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes javára 250.000 (kétszázötven ezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 93.696 (kilencvenháromezer-hatszázkilencvenhat) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság határozata és az általa megállapított tényállás

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2025. március 11. napján meghozott 33.M.70.396/2024/7. számú ítéletével a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként elmaradt jövedelem címén 1.171.200 forint megfizetésére kötelezte az

alperest, továbbá a felperest kötelezte az alperes javára perköltség megfizetésére 188.600 forint + áfa összegben. Az eljárási illetéket 101.776 forintban állapította meg azzal, hogy azt az állam viseli.

[2] Az elsőfokú ítéleti tényállás szerint a felperes 2022. október 13-tól állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperessel és a városi Időotthon demens részlegén gondozó munkakörben végzett munkát. A 2022. október 13-án kelt munkaköri leírás szerint a felperes kötelezettsége volt egyebek között az alperes szabályzatainak betartása, megismerése, továbbá az utasítások és az adminisztrációs, adatszolgáltatási, beszámolási, illetve nyilvántartási kötelezettség előírás szerint, határidőben történő teljesítése. A munkaköri leírás 21. pontja tartalmazta, hogy az idős személyek ellátását korszerűen, szakszerűen, a mindenkor elvárható legmagasabb szakmai színvonalon, élethivatásként kell végezni. Az ápolói, gondozói feladatok részeként a felperes köteles volt folyamatosan figyelemmel kísérni az intézményben lakók higiéniás, egészségügyi és pszichés állapotát, annak változásait, továbbá az ezzel kapcsolatos észrevételeit jelezni kellett az osztályvezető ápoló, illetve az orvos felé. A felperes feladata volt továbbá, hogy a gondozottak egyéni szükségleteihez, kéréseihez kapcsolódó intézkedéseket haladéktalanul megtegye, fekvőbetegek esetén gondoskodjon a rendszeres folyadékbevitelről. Felismerje a vészhelyzeteket, krízishelyzeteket és azokat elhárítsa, sürgősségi esetekben a feletteseket értesítse, vagy a kompetens szolgálatot megszervezze, továbbá megfigyelje és regisztrálja az életjelenségeket, rendellenesség esetén megtegye a szükséges intézkedéseket.

[3] bentlakó neve az intézmény egyik lakója tekintetében a felperes az átadó-átvételi füzetben az alábbi bejegyzéseket tette. 2023. november 21-én nappali műszakban „fürdetve”. 2023. november 22-én nappali műszakban „csúnyán, hurutosan köhög”, 2023. november 26-án éjszakai műszakban volt, de bentlakó nevéhez kapcsolódóan nem tett bejegyzést. A folyadéknaplóban bentlakó neve tekintetében 2023. november 21-én 1200 ml folyadékbevitelt rögzített, a november 22-i nappali műszakban nem tett bejegyzést és az aláírása sem szerepel. 2023. november 26-án az éjszakai műszakban 150 ml folyadékbevitelt tüntetett fel.

[4] 2023. december 5-én bentlakó nevet a mentőszolgálat kiszáradás és cachexiás (súlyos, kóros testsúlyvesztés) állapotában szállította kórházba, emiatt az alperes belső vizsgálatot folytatott le. eljárást segítő intézményvezető a 2023. december 7-i belső ellenőrzési jegyzőkönyvben azt rögzítette, hogy a 2023. december 5-én reggel bentlakó nevéhez mentőt kellett hívni, mert a nappalos nővérek úgy észlelték, hogy nagyon nehezen veszi a levegőt és hörög. Az előzetes, majd a kórházi kivizsgálás során azt állapították meg, hogy az ápolott kiszáradt, illetve erősen lefogyott állapotban volt a nem megfelelő gondozás következményeként. bentlakó neve 2023. december 7-én elhunyt. Az ellenőrzési jegyzőkönyv azt is tartalmazta, hogy a kórházba szállítását előidéző állapot nem egy hirtelen fellépő rosszullét eredménye volt, hanem annak a következménye, hogy a megelőző két hétben a beteg nem az alapszükségleteit kielégítő gondozásban részesült. Ezt alátámasztották egyebek mellett a felperes átadás-átvételi naplóba írt bejegyzései.

[5] Az alperes 2023. december 9-én azonnali hatályú felmondással szüntette meg a felperes munkaviszonyát a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 96. § (1) bekezdés a) pontja alapján. Az indokolás szerint a felperes a munkaköréhez kapcsolódó alapvető és lényeges kötelezettségeit és a szakmai szabályokat szegte meg, amikor nem végezte el a beteg, azaz bentlakó neve egészségi állapotához igazodó gondozási, ápolási feladatokat. Az alperes ezt arra alapította, hogy a kiszáradt, cachexiás állapot a kórházba szállítást megelőző két hét nem megfelelő gondozási tevékenységének a következménye volt. A felperes bentlakó neve halálát megelőző két hétben az alapgondozási feladatait több alkalommal nem megfelelően végezte el, mert nem észlelte az állapotváltozást, illetve amennyiben észlelte azt, nem értesítette az intézmény orvosát vagy az intézmény vezetőjét. Ezen kívül nem az állapotváltozásnak megfelelő gondozást biztosította, az ellátott szükségleteit nem elégítette ki megfelelően, illetve mindezeket nem adminisztrálta.

[6] Az elsőfokú bíróság az azonnali hatályú felmondás jogszerűségét az előbbi tényállás alapján az Mt. 52. § (1) bekezdés c) pontja, 64. § (1), (2) bekezdése, illetve a 78. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával vizsgálta. A Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. § (1) bekezdése alapján kifejtette, hogy az alperes érdekében állt azonnali hatályú felmondásban rögzített mulasztások bizonyítása. Orvosszakértői kérdésnek tekintette, hogy bentlakó neve halála okozati összefüggésben volt-e a felperes gondozási tevékenységével, továbbá azt is, hogy a felperesnek észlelnie kellett-e az állapotváltozást és azt, hogy emiatt, milyen gondozási tevékenység szükséges. Az alperes azonban a bíróság tájékoztatása ellenére nem indítványozta igazságügyi orvosszakértői bizonyítás lefolytatását, ennek következményeként nem tudta bizonyítani az azonnali hatályú felmondásban foglaltakat.

[7] Az elsőfokú bíróság a belső ellenőrzési jegyzőkönyv adatai és az átadás-átvételi jegyzőkönyv adatai alapján jelentőséget tulajdonított annak, hogy a felperes utoljára 2023. november 26-án vett részt bentlakó neve ápolásában, a kórházba szállításra azonban több nappal később, 2023. december 5-én került sor. Az alperes a perben alaptalanul hivatkozott arra, hogy a felperes 2023. december 3-án is ápolta bentlakó nevet, mivel ezt a belső ellenőrzési jegyzőkönyv nem támasztotta alá. Ezen kívül eljárást segítő intézményvezető a tanúvallomásában nem tudta meghatározni, hogy bentlakó neve állapotváltozása mikor következett be. Ezért azt sem lehetett megállapítani, hogy az állapotváltozás a felperes műszakja idején fennállt-e, a felperes azt észlelhette-e, illetve megszegte-e az ehhez kapcsolódó értesítési kötelezettségét. eljárást segítő tanúvallomása szerint ugyanis az intézményi orvosnak kellett volna észlelni az állapotváltozást. Mindezekre tekintettel az alperes azt sem bizonyította, hogy a felperes nem elégítette ki az állapotváltozásnak megfelelő gondozási szükségleteket. Ennek meghatározása egyébként nem is a gondozók feladata volt, illetve az ehhez kapcsolódó körülmények szakértői bizonyítás hiányában nem voltak megállapíthatóak.

[8] Az elsőfokú bíróság érvelése szerint az alperes alaptalanul hivatkozott az adminisztrációs kötelezettség megszegésére is. Az átadás-átvételi naplóban az orvosnak kellett rögzíteni a beteg számára felírt gyógyszereket, a napló vezetését pedig a vezető ápolónak kellett ellenőriznie. Ebben az időszakban azonban nem volt vezető ápoló, ezért az ellenőrzés az intézményvezető feladata volt. A felperes egyébként 2023. november 22-én

rögzítette, hogy bentlakó neve csúnyán, hurutosan köhög, vagyis jelezte az állapotát. Ehhez kapcsolódóan további feladata nem volt. Az adminisztráció elmulasztása egyéb okból sem minősült olyan kötelezettségszegésnek, amely megalapozhatta a munkaviszony azonnali hatályú megszüntetését. Az intézményvezető tanúvallomása szerint, egy-egy ilyen jellegű hiányosság esetén szóban hívta fel a munkavállalók figyelmét, de nem volt szankció.

[9] Az alperes a perben alaptalanul hivatkozott egy másik gondozottal kapcsolatban az adminisztráció hiányosságaira, mert az azonnali hatályú felmondás ilyen indokot nem tartalmazott. Az MK 95. számú állásfoglalásra figyelemmel az írásban nem közölt magatartás nem befolyásolhatta az azonnali hatályú felmondás jogszerűségét. Az elsőfokú bíróság nem találta relevánsnak a személyes gondoskodást nyújtó szociális intézmények szakmai feladatairól és működésük feltételeiről szóló 1/200. (I. 7.) SzCsM rendelet (a továbbiakban: SzCsM rendelet) 50. §-át, mert a szabályozás az intézményekre és nem az ott dolgozók feladataira vonatkozik.

[10] A kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság jogellenesnek találta az azonnali hatályú felmondást, ezért a kereseti kérelemnek megfelelően az Mt. 82. § (1), (2) bekezdése szerint marasztalta az alperest.

[11] A perköltségről a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján rendelkezett, a pertárgy értékét 2.161.695 forintban állapította meg. Figyelembe vette, hogy a felperes a keresetében a munkaviszony jogellenes megszüntetése mellett 990.495 forint sérelemdíj megfizetését is kérte. Ezen kereseti kérelmétől a perfelvétel során elállt, azonban ezt az összeget a pertárgyérték, illetve a pernyertesség meghatározása során figyelembe kellett venni. Mindezek alapján a felperes 46 %-ban lett pervesztes. Az alperes a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján számította fel a perköltségét a megbízási szerződés szerint. Az elsőfokú bíróság 410.000 + áfa forintban határozta meg az alperest megillető perköltséget, amelyet a pernyertességhez igazodóan arányosított és az alperest megillető perköltség összegét 188.600 forintban határozta meg.

A felperes fellebbezése

[12] A felperes a fellebbezésében a perköltségre vonatkozó rendelkezést vitatta. Elsődlegesen a perköltség megfizetésére vonatkozó kötelezés mellőzését kérte, másodlagos kérelme a perköltség összegének a mérséklésére irányult. Harmadlagosan részletfizetés engedélyezését kérte arra hivatkozva, hogy egyedülálló és a megélhetését kizárólag a havi jövedelme biztosítja, amiből nehéz a megélhetése, figyelembe véve a havi lakásfenntartási, étkezési és higiéniai költségeket.

Az alperes fellebbezése

[13] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetet elutasító döntés meghozatalát kérte a Pp. 369. § (3) bekezdése és 383. § (2) bekezdése alkalmazásával, arra hivatkozva, hogy az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből, illetve a lefolytatott bizonyításból téves következtetésekre jutott, emiatt jogszabálysértő döntést hozott.

[14] Kifejtette, a nyilvántartások alapján az intézményvezető feltárta, hogy bentlakó nevet a halálát megelőző két hétben kik, milyen gyakorisággal ápolták és mennyiben tettek eleget a munkaköri kötelezettségeiknek. Négy munkavállaló nem megfelelő gondozási tevékenysége nagy mértékben hozzájárult ahhoz, hogy bentlakó neve 2023. december 5-ére kritikus állapotba került. Az állapota súlyos megromlása a nem megfelelő gondozás következménye volt és ez alapozta meg a felperes mellett a további három érintett munkavállaló munkaviszonyának megszüntetését az Mt. 78. § (1) bekezdése alapján.

[15] Az elsőfokú bíróság tévesen tulajdonított jelentőséget bentlakó neve halála közvetlen okainak, mivel az azonnali hatályú felmondás nem ezen alapult, emiatt ez a körülmény jelen per szempontjából nem volt releváns. Ebből következően orvosszakértői bizonyításra sem volt szükség. Ezzel szemben azt kellett vizsgálni, hogy az állapotromlásban a felperes mulasztása, nem megfelelő munkavégzése közrehatott-e. Figyelembe kellett venni továbbá a Kúria Mfv.10.051/2015. számú határozata alapján azt is, hogy azonnali hatályú felmondás esetén az Mt. 78. § (1) bekezdése szerinti törvényi feltételek fennállását kell vizsgálni.

[16] Az intézményvezető tanúvallomásának jelentősége volt az ügy eldöntése szempontjából, mert egészségügyi képesítéssel rendelkezik, vagyis szakmai kérdésekben releváns nyilatkozatot tudott tenni. A tanú folytatta le a belső ellenőrzést és döntött a munkaviszony megszüntetéséről, a szaktudása alapján kompetensnek minősült a felperes munkavégzésének minősítését illetően. Önmagában az a körülmény, hogy a felperes egészségüggyel kapcsolatos feladatot látott el, nem indokolja, hogy egy egyszerű ténykérdés tisztázására a bíróság orvosszakértői bizonyítást folytasson le. Ezen kívül több indokra is alapították az azonnali hatályú felmondást és azok között akár egyetlen indok is megalapozhatta a munkaviszony megszüntetését. Nemcsak az alapgondozási feladatok nem megfelelő ellátását rótták a felperes terhére, hanem azt is, hogy nem a tényleges állapotnak megfelelően elégítette ki az ápolt szükségleteit és mindezt nem adminisztrálta megfelelően. Ezek közül egyik tevékenység sem minősült orvosi szakkérdésnek.

[17] Nem tartozott szakértői kompetenciába annak tisztázása sem, hogy a felperesnek észlelnie kellett-e bentlakó neve állapota megváltozását. A kiszáradás nem egy hirtelen fellépő rosszullét következménye. Hosszabb folyamat során valósul meg, annak előzménye legalább két hét nem megfelelő gondozás. Az állapotváltozás pontos időpontja azért nem határozható meg, mert folyamatosan nem megfelelő gondozásban részesült a beteg. Ezen mulasztások összessége vezetett ahhoz, hogy kórházba kellett szállítani.

[18] A felperes szociális gondozó, ápoló tevékenységet látott el, amely a Kúria Mfv.10.456/2010. számú döntése értelmében fokozottabb elvárásokat támaszt a munkavállalóval szemben. Az idősök folyadékháztartása könnyebben felborul, ráadásul a felperes egy tapasztalt gondozó volt, ezért fel kellett volna ismernie a kiszáradás tüneteit, az ehhez vezető folyamatokat. Nem lett volna mellőzhető a munkaszervezetben betöltött helye, munkaköri kötelezettségeinek értékelése sem (BH2004.203). Mindezekre figyelemmel megállapítható, hogy a felperes nem a munkaköre ellátásához szükséges bizalomnak és előírásoknak megfelelően látta el a feladatait.

[19] Az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy az ápoltak szükségleteit nem a gondozó állapítja meg. Ezzel szemben eljárást segítő a tanúvallomásában előadta, hogy a szükségtelek felismerése egy egészségügyi képzettséggel rendelkező személytől elvárható volt. A felperesnek munkaköri feladata volt az ápoltak egyéni szükségleteinek az észlelése, figyelembevétele, az ennek megfelelő intézkedések megtétele, az állapotváltozás, a veszélyhelyzetek felismerése, elhárítása, vagy a szükséges intézkedések kezdeményezése. Mindezen kötelezettségeket azonban a felperes bentlakó neve tekintetében megszegte.

[20] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperesnek nem csupán az volt a feladata, hogy az átadás-átvételi naplóban a bejegyzéseit rögzítse. Az elsőfokú eljárás során becsatolt munkaköri leírás szerint a felperesnek a felettesek értesítése is a feladata volt sürgősségi ellátást igénylő esetekben. Ezt a tanú is megerősítette a tanúvallomásában, hiszen előadta, hogy állapotváltozás esetén őt kellett értesíteni. Munkanapokon 8:00-16:00 óra között az intézményben tartózkodott, 16:00 óra után pedig sürgősségi esetekben telefonon elérhető volt. Ezen kívül napközben az intézmény háziorvosát is értesíteni kellett. Ezekkel a felperes nyilvánvalóan tisztában volt, hiszen ez az értekezleten is szóba került. Amennyiben a felperes a konkrét esetben úgy ítélte meg, hogy nincs sürgős helyzet, akkor is mindent dokumentálni kellett az átadás-átvételi naplóban. A felperes azonban ennek sem tett eleget.

[21] Az átadás-átvételi naplóban és a folyadéklapon is rögzíteni kellett az állapotváltozásnak megfelelő gondozási igényeket egyebek között annak érdekében, hogy a nappali és éjjeli műszakban dolgozók teljes információt kapjanak a gondozottak állapotáról, ellenőrizhető legyen az etetés, itatás. Az adminisztráció fontosságát a tanúvallomás megfelelően alátámasztotta a perben. Mindezt különösen arra figyelemmel kellett értékelni, hogy a perbeli eset a demens részlegen történt, ahol fokozottabb odafigyelést igényelnek a lakók.

[22] Az azonnali hatályú felmondás jogszerűsége szempontjából nem volt jelentősége annak, hogy az alperes az adminisztrációs kötelezettséggel kapcsolatban korábban nem alkalmazott írásbeli figyelmeztetést. Ilyen jellegű megelőző intézkedést a jogszabály nem ír elő, ezért ennek hiánya nem teszi mellőzhetővé súlyos kötelezettségszegés esetén a jogkövetkezmények alkalmazását. Az elsőfokú bíróság tévesen mellőzte továbbá az SzCsM rendeletben foglaltak figyelembevételét is, mivel a rendelet nemcsak a személyes

gondoskodást nyújtó szociális intézményekre, hanem az ott dolgozó munkatársakra is tartalmaz rendelkezést.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[23] A felperes fellebbezése alaptalan, az alperes fellebbezése alapos.

[24] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg, azonban téves jogi álláspontja miatt nem megalapozottan döntött, ezért nem volt mellőzhető az elsőfokú ítélet megváltoztatása a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja alkalmazásával.

[25] Az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontja szerint a munkáltató a munkaviszonyt azonnali hatályú felmondással megszüntetheti, ha a másik fél a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét szándékosan vagy súlyos gondatlansággal, jelentős mértékben megszegi. Az Mt. 64. § (2) bekezdése alapján a megszüntető jognyilatkozat indokának a jogszerűségét a nyilatkozattevőnek, vagyis jelen esetben az alperesnek kellett bizonyítani.

[26] A 2023. december 9-i azonnali hatályú felmondásban az alperes utalt bentlakó neve gondozott 2023. december 7-én bekövetkezett halálára, a felperes munkaviszonyának a megszüntetését azonban arra alapította, hogy a 2023. december 5-én végzett vizsgálatok alapján a gondozott kiszáradás és kóros fogyás, testsúlyvesztés állapotában volt a nem megfelelő ápolás következményeként. Az alperes, az előbbi előzményekre tekintettel, azért szüntette meg a felperes munkaviszonyát, mert mások mellett ő is többször végzett ápolási tevékenységet azon az osztályon, ahol bentlakó neve feküdt. Az alperes konkrétan azt rótta a felperes terhére, hogy nem észlelte az elhunyt állapotváltozását, illetve amennyiben észlelte, nem értesítette az orvost vagy az intézményvezetőt. Ezen kívül nem elégítette ki a tényleges állapotnak megfelelően a beteg szükségleteit, vagyis nem megfelelően ápolta, illetve az állapotváltozást nem adminisztrálta.

[27] Az alperesnek, tehát nem bentlakó neve halálának okait, hanem a felperes munkaköri kötelezettségeinek a megszegését kellett bizonyítani a perben. Ezért helytállóan hivatkozott az alperes fellebbezésében arra, hogy a jogvita érdemi elbírálásához az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben, nem volt szükség szakértő kirendelésére. Annak tisztázása, hogy a felperes a gondozást (étkeztetést, itatást, ápolást), továbbá az előírt adminisztrációs kötelezettségeit mennyiben teljesítette, illetve a súlyos állapotot észlelte-e és ennek kapcsán eleget tett-e az értesítési kötelezettségének, az alábbiakban kifejtendő peradatok alapján nem igényelt különleges szakértelmet.

[28] A vele közölt munkaköri leírás alapján a felperes köteles volt az alperesi szabályzatok és utasítások alapján eleget tenni az adminisztrációs, adatszolgáltatási, beszámolási és nyilvántartási kötelezettségének. Folyamatosan figyelemmel kellett kísérnie a lakók higiéniés, egészségügyi és pszichés állapotát, annak változásait és az ezzel kapcsolatos észrevételeket jeleznie kellett az osztályvezető ápoló és az orvos felé. A felperes munkaköri kötelessége volt továbbá haladéktalanul megtenni a gondozottak egyéni szükségleteihez igazodó megfelelő intézkedéseket. Fekvőbetegek esetén gondoskodni kellett a rendszeres folyadékbevitelről. Ezen kívül fel kellett ismerni a sürgősségi ellátást igénylő eseteket, értesíteni a felettest, vagy a távollétében megszervezni a sürgősségi ellátást. A munkaköri leírás azt is tartalmazta, hogy a felperesnek meg kellett figyelnie és regisztrálnia kellett az életjelenségeket és folyamatokat, rendellenesség esetén megtenni a szükséges intézkedéseket.

[29] A perben nem volt vitatott, hogy bentlakó neve 2023. december 5-én kiszáradt, súlyosan lefogyott állapotban volt. A felperes erre vonatkozóan a 2024. október 22-i tárgyaláson (33.M.70.301/2024/5. jegyzőkönyv, 3. oldal) úgy nyilatkozott, hogy bentlakó nevet pohárból már nem lehetett itatni, csak fecskendővel, éjjelente többször hányt és hasmenése is volt. A felperes az előadásában tehát megerősítette, hogy észlelték a beteg kritikus állapotát. A felperes tárgyaláson tett nyilatkozata szerint az alperesnek kellett volna intézkednie az infúziós táplálás érdekében a kórházba szállítás iránt. A nyilatkozatból – függetlenül attól, kinek a feladata volt mentőt hívni - az is következett, hogy a felperes felismerte, az adott helyzetben a beteg számára már az alperes intézményi keretei között nem lehetett biztosítani a megfelelő táplálást és a folyadékbevitelt. Ennek adminisztrálása, rögzítése, a felettesek értesítése azonban elmaradt. A felperes maga is azt adta elő, hogy fel kellett jegyezni az átadás-átvételi naplóba, ha valakivel probléma volt. Ennek ellenére a személyes meghallgatása során a bentlakó neve valós állapotával kapcsolatos bejegyzést nem rögzített egy alkalommal sem. A 2025. február 7-i tárgyaláson tett előadása szerint rendszeresen előfordult, hogy mentőt hívtak a betegekhez, tehát annak sem lett volna akadálya, hogy ő maga intézkedjen sürgősségi esetben (33.M.70.396/2024/5. jegyzőkönyv, 6. oldal 2. bekezdés).

[30] Az elsőfokú bíróság téves jelentőséget tulajdonított annak, hogy a felperes utoljára a kórházba szállítást megelőzően hét nappal látta bentlakó nevet. A felperes által előadottak éppen azt igazolták, hogy számára már 2023. november végén is nyilvánvaló volt a beavatkozás (infúzió, vagy kórházi ellátás) szükségessége, indokoltsága. Ennek ellenére a belső ellenőrzés során feltárt napokon a felperesnek semmilyen kezdeményezése nem volt és a köhögést leszámítva a naplóban sem rögzített panaszt.

[31] Az intézményvezető vallomásából, az ismert adminisztrációs kötelezettségekből az következett, hogy a kiszáradás megelőzése, a sürgősségi helyzeteknek megfelelő intézkedés lényeges elvárás volt az alperesnél. Ezen kívül az egészségügyben dolgozó munkavállaló esetében, különösen az állapotuknál fogva kiszolgáltattott betegeket illetően fokozottabb együttműködés, figyelem várható el, aminek része az egészségi állapotot, illetve az életszükségleteket érintő változások azonnali jelzése. A felperes általa is elismerten tisztában volt bentlakó neve kritikus állapotával, ezért az azonnali hatályú felmondás jogszerűsége szempontjából, azaz annak vizsgálatánál, hogy a felperes a munkaköri

kötelezettségeit teljesítette-e, nem volt jelentősége annak, hogy a perbeli időszakban nem volt főnővér az alperesnél.

[32] Az intézményvezető tanúvallomása szerint az átadás-átvételi naplóban minden releváns adatot rögzíteni kellett, aminek demens betegek esetén éppen amiatt volt kiemelkedő jelentősége, hogy a további műszak, az orvos vagy az intézmény vezetése számára is nyilvánvaló legyen, amennyiben további intézkedésre van szükség. Az általa észlelt állapot ellenére a felperes erre irányuló bejegyzést, kezdeményezést nem tett.

[33] Az Mt. 52. § (1) bekezdésének c) és d) pontja szerint a munkavállaló az általában elvárható szakértelemmel és gondossággal, a munkájára vonatkozó szabályok, előírások, utasítások és szokások szerint köteles a munkáját végezni, a munkaköre ellátásához szükséges bizalomnak megfelelően eljárva.

[34] A kifejtettek alapján a perbeli tanúvallomás, a munkaköri leírás, az alperesi nyilvántartások és a felperes személyes nyilatkozata alapján bizonyított, hogy a felperes több lényeges munkaköri kötelezettségét súlyos gondatlansággal megszegte. bentlakó neve súlyos, romló állapotát nem rögzítette az átadás-átvételi naplóban, a beteget nem az állapotának megfelelően gondozta, a megfelelő folyadékbevitelről nem gondoskodott, továbbá elmulasztotta az intézkedésre jogosultak tájékoztatását és a figyelemfelhívást. Nem mentesülhetett a munkaköri kötelezettsége teljesítése alól arra hivatkozva sem, hogy más munkatársak mennyiben tettek eleget a kötelezettségeiknek, mivel a felperes számára kibocsátott azonnali hatályú felmondás jogszerűsége szempontjából kizárólag az abban rögzített indokoknak, azaz a felperes magatartásának, saját munkaköri feladatai teljesítésének volt jelentősége.

[35] A kifejtettekre tekintettel az azonnali hatályú felmondás jogszerűnek minősült, ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet elutasította.

[36] A felperes fellebbezése alaptalan volt a perköltség mellőzése tárgyában. A felperes az elsőfokú ítélet megváltoztatására figyelemmel teljes mértékben pervesztesnek minősült, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a felszámított perköltség megfizetésétől nem lehetett eltekinteni. Az alperest megillető perköltség összegét a pernyertességhez igazodóan kellett megváltoztatni az általa felszámított összegnek megfelelően (33.M.70.396/2024/7. jegyzőkönyv). A másodfokú bíróság az IM rendelet 2. § (2) bekezdése szerint az alperesi perköltség mérséklésére nem látott lehetőséget, mert az igazodott a perben becsatolt ügyvédi megbízási szerződésben foglaltakhoz és a kifejtett ügyvédi tevékenységhez.

[37] A részletfizetés engedélyezése iránti kérelem is alaptalan volt. A felperes a fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a havi jövedelme szűkösen elegendő a megélhetési

költségek (lakhatás, élelem) finanszírozására. Figyelembe kellett azonban venni a másik fél teljesítéshez kapcsolódó jogos érdekét is. Az alperes pernyertes lett és a perrel kapcsolatos ügyvédi költsége megfizetésére vonatkozott a felperes marasztalása. A felperesnek a per indításakor számítania kellett arra, hogy a munkavállalói költségkedvezménye ellenére pervesztesség esetén perköltséget kell fizetnie. Mindezek alapján a magas megélhetési költségek a Pp. 344. § (2) bekezdése alapján nem minősültek olyan méltányos érdeknek, amely megalapozhatta a perköltségre irányuló fizetési kötelezettség részletekben történő teljesítésének az elrendelését.

Záró rendelkezések

[38] Az alperes a fellebbezési eljárásra vonatkozóan perköltséget számított fel a bírósági eljárásokban megállapítható ügyvédi és jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján 250.000 forint + áfa összegben. A másodfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján felszámított, megbízási szerződéssel igazolt perköltséget nem mérsékelhette, ezért a kérelem szerint marasztalta a fellebbezési eljárásban pereszt felperest.

[39] A felperest munkavállalói költségkedvezmény illette meg a Pp. 525. §-a alapján, ezért az őt terhelő elsőfokú és fellebbezési illetéket az állam viseli, figyelemmel a Pp. 102. § (6) bekezdésében foglaltakra. Az elsőfokú eljárás illetékének pontosítása az elsőfokú ítéletben megjelölt pertárgyértékhez (2.161.695 forint) igazodóan volt szükséges.

[40] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2025. szeptember 2.

dr. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
előadó bíró

dr. Szalai Beatrix s.k.
bíró